

ECLI:NL:CRVB:2023:1991

Instantie	Centrale Raad van Beroep
Datum uitspraak	19-10-2023
Datum publicatie	23-11-2023
Zaaknummer	22/411 ZW
Rechtsgebieden	Socialezekerheidsrecht
Bijzondere kenmerken	Hoger beroep
Inhoudsindicatie	De Raad stelt vast dat tussen partijen geen geschil meer bestaat over het recht op ziekgeld per 24 september 2018, de kwestie die appellant in hoger beroep aan de Raad ter beoordeling heeft voorgelegd. Geen procesbelang. Het hoger beroep wordt niet-ontvankelijk verklaard.
Vindplaatsen	Rechtspraak.nl

Uitspraak

22 411 ZW

Datum uitspraak: 19 oktober 2023

Centrale Raad van Beroep
Enkelvoudige kamer

Uitspraak op het hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank Rotterdam van 21 december 2021, 20/2657 (aangevallen uitspraak)

Partijen:

[appellant] te [woonplaats] (appellant)

de Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Uwv)

PROCESVERLOOP

Namens appellant heeft mr. R. Moghni, advocaat, hoger beroep ingesteld.

Het Uvw heeft een verweerschrift ingediend.

Partijen hebben nadere reacties ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 6 juli 2023. Namens appellant is mr. N. Talhaoui, kantoorgenoot van mr. Moghni, verschenen. Het Uvw heeft zich laten vertegenwoordigen door drs. J.C. van Beek.

Het onderzoek ter zitting is geschorst om appellant in de gelegenheid te stellen zich te beraden over het hoger beroep. Appellant heeft de Raad laten weten het hoger beroep te handhaven. Het Uvw heeft een nadere reactie ingediend.

Met toepassing van artikel 8:57, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) is een nader onderzoek ter zitting achterwege gebleven, omdat partijen niet binnen de gestelde termijn hebben verklaard gebruik te willen maken van het recht ter zitting te worden gehoord.

Vervolgens heeft de Raad het onderzoek met toepassing van artikel 8:57, derde lid, van de Awb gesloten.

OVERWEGINGEN

- 1.1. Appellant is werkzaam geweest als productiemedewerker via een uitzendbureau, dat eigenrisicodragers voor de Ziektewet (ZW) is. In verband met de beëindiging van het dienstverband heeft het Uvw bij besluit van 12 oktober 2018 aan appellant met ingang van 23 juli 2018 een uitkering op grond van de Werkloosheidswet (WW) toegekend, gebaseerd op een gemiddeld arbeidsurenverlies van 22 uur per week.
- 1.2. Appellant is met ingang van 13 augustus 2018 gaan werken bij dezelfde werkgever. Bij besluit van 28 november 2018 heeft het Uvw de WW-uitkering van appellant met ingang van 1 september 2018 beëindigd omdat de inkomsten uit arbeid meer dan 87,5% van het maandloon zijn.
- 1.3. Appellant heeft zich op 24 september 2018 zowel bij zijn werkgever als bij het Uvw ziekgemeld. Het Uvw heeft beoordeeld of appellant recht op ziekengeld kan ontlenen aan zijn WW-uitkering. Het Uvw heeft het uitzendbureau geïnformeerd over de ziekmelding en het uitzendbureau gevraagd als eigenrisicodragers de ziekmelding in behandeling te nemen. Bij besluit van 6 augustus 2019 heeft het Uvw vastgesteld dat appellant geen recht heeft op ziekengeld (van het Uvw) op basis van zijn WW-uitkering, omdat appellant niet verzekerd is als gevolg van het beëindigen van zijn WW-uitkering per 1

september 2018. Daarbij heeft het Uvw verwezen naar het besluit van 28 november 2018. Het bezwaar van appelland tegen dit besluit heeft het Uvw bij besluit van 3 april 2020 (bestreden besluit) ongegrond verklaard.

2. De rechtbank heeft het beroep van appelland tegen het bestreden besluit ongegrond verklaard. De rechtbank heeft daarbij overwogen dat appellants WW-uitkering met ingang van 1 september 2018 met toepassing van artikel 20 van de WW is beëindigd. Appelland was ten tijde van zijn ziekmelding op 24 september 2018 dus niet meer verzekerd op grond van de WW. Appelland heeft een beroep gedaan op artikel 46, eerste lid, van de ZW. Maar dat artikel is niet van toepassing omdat appelland opnieuw verzekerd voor de ZW is geraakt door een nieuw dienstverband. Appelland heeft daarom vanaf 24 september 2018 ziekengeld ontvangen van zijn werkgever. Voor een afzonderlijk (tweede) recht op ziekengeld op grond van de eerder beëindigde WW-uitkering bestaat geen wettelijke grondslag.

3. In hoger beroep heeft appelland aangevoerd dat de rechtbank heeft miskend dat appelland onder de nawerking van de WW-uitkering valt omdat appelland op 24 september 2018 ziek is geworden, vier weken na het eindigen van de WW-uitkering op 1 september 2018. Weliswaar was appelland op dat moment in dienst, maar hij had vanaf de ziekmelding nog geen recht op ziekengeld bij de werkgever. Volgens een besluit van 18 december 2018 is pas met ingang van 24 december 2018 ziekengeld aan appelland toegekend. Voorts was op het moment van de ziekmelding nog sprake van een lopende WW-uitkering, zodat appelland ook om die reden (nog deels) aanspraak maakt op ziekengeld. De WW-uitkering is pas bij besluit van 28 november 2018 met terugwerkende kracht per 1 september 2018 beëindigd.

4. De Raad komt tot de volgende beoordeling.

- 4.1. Ter zitting van de Raad heeft appelland erkend dat hij vanaf 24 september 2018 ziekengeld in de vorm van loondoorbetaling of op grond van de ZW van zijn werkgever (als eigenrisicodrager) heeft ontvangen. Appelland heeft ook erkend dat er daarnaast op dat moment geen WW-recht bestond op grond waarvan recht bestond op ziekengeld van het Uvw. Verder heeft appelland erkend dat hij verzekerd was voor de ZW vanwege zijn dienstverband en dat er daarom geen sprake kon zijn van nawerking op grond van artikel 46 van de ZW. Appelland is in de gelegenheid gesteld om zich te beraden over het hoger beroep.
- 4.2. Bij brief van 19 juli 2023 heeft appelland de Raad laten weten het hoger beroep te handhaven omdat appelland nog procesbelang heeft in de vergoeding van de gemaakte kosten in bezwaar en de proceskosten in beroep en hoger beroep. Appelland heeft dit niet verder toegelicht.
- 4.3. De Raad stelt vast dat tussen partijen geen geschil meer bestaat over het recht op ziekengeld per 24 september 2018, de kwestie die appelland in hoger beroep aan de Raad ter beoordeling heeft voorgelegd. Dit betekent dat appelland geen procesbelang meer heeft bij een beslissing van de Raad op het hoger beroep.
- 4.4. Dit brengt de Raad tot de conclusie dat het hoger beroep niet-ontvankelijk moet worden verklaard.
- 4.5. Over het verzoek van appelland om het Uvw te veroordelen in de kosten in verband met de behandeling van het bezwaar en de proceskosten in (hoger) beroep overweegt de Raad het volgende.
- 4.6. Ingevolge artikel 8:75, eerste lid, van de Awb is de bestuursrechter bij uitsluiting bevoegd een partij te veroordelen in de kosten die een andere partij in verband met de behandeling van het beroep bij de bestuursrechter en van het bezwaar heeft moeten maken. Die bevoegdheid bestaat ook als het betrokken besluit niet wordt vernietigd of herroepen maar er desondanks sprake is van verwijtbaarheid aan de kant van het bestuursorgaan.
- 4.7.

Van verwijtbaarheid aan de kant van het Uvw is in dit geval geen sprake. Appellant heeft zich bij het Uvw ziekgemeld, waarna het Uvw heeft beoordeeld of appellant per 24 september 2018 nog aan zijn WW-uitkering een recht op ziekgeld van het Uvw kon ontlenen. In het bestreden besluit heeft het Uvw gemotiveerd waarom appellant geen recht had op ziekgeld van het Uvw, namelijk omdat hij geen WW-uitkering ontving, er geen sprake was van nawerking en er ook geen meerdere rechten naast elkaar bestonden. Bovendien ontving appellant al vanaf 24 september 2018 ziekgeld van zijn werkgever. Van een motiveringsgebrek in het bestreden besluit is niet gebleken. Verder wordt nog gewezen op een brief van 5 december 2018 van het Uvw aan de werkgever, waarin het Uvw de ziekmelding per 24 september 2018 heeft doorgegeven aan de werkgever als eigenrisicodragers. Het Uvw heeft een afschrift van deze brief aan appellant gestuurd.

4.8. Er bestaat dan ook geen aanleiding om het Uvw te veroordelen in de door appellant gemaakte kosten in bezwaar en de proceskosten in beroep en hoger beroep.

5. Uit het voorgaande volgt dat appellant ook het betaalde griffierecht niet terugkrijgt.

BESLISSING

De Centrale Raad van Beroep verklaart het hoger beroep niet-ontvankelijk.

Deze uitspraak is gedaan door W.J.A.M. van Brussel, in tegenwoordigheid van I. Gök als griffier. De beslissing is uitgesproken in het openbaar op 19 oktober 2023.

Bijlage

Artikel 7:15, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht

De kosten, die de belanghebbende in verband met de behandeling van het bezwaar redelijkerwijs heeft moeten maken, worden door het bestuursorgaan uitsluitend vergoed op verzoek van de belanghebbende voorzover het bestreden besluit wordt herroepen wegens aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid

Artikel 8:75, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht

De bestuursrechter is bij uitsluiting bevoegd een partij te veroordelen in de kosten die een andere partij in verband met de behandeling van het beroep bij de bestuursrechter, en van het bezwaar of van het administratief beroep redelijkerwijs heeft moeten maken. De artikelen 7:15, tweede tot en met vierde lid, en 7:28, tweede, vierde en vijfde lid, zijn van toepassing. Een natuurlijke persoon kan slechts in de kosten worden veroordeeld in geval van kennelijk onredelijk gebruik van procesrecht. Bij algemene maatregel van bestuur worden nadere regels gesteld over de kosten waarop een veroordeling als bedoeld in de eerste volzin uitsluitend betrekking kan hebben en over de wijze waarop bij de uitspraak het bedrag van de

kosten wordt vastgesteld.